

"মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোক হৈছা সকলো আত্মা কৰ্মবন্ধনৰ পৰা চেলভেজ্ (উদ্ধাৰ) কৰোঁতা চেলভেশ্বন আৰ্মি (উদ্ধাৰ বাহিনী), তোমালোক কৰ্মবন্ধনত আবদ্ধ হ'ব নালাগে"

*প্ৰশ্ন :- কোনটো অভ্যাস কৰি থাকিলে আত্মা বহুত শক্তিশালী হৈ যাব?

*উত্তৰ :- যেতিয়াই সময় পোৱা তেতিয়াই শৰীৰৰ পৰা ডিটাচ (উপৰাম) হোৱাৰ অভ্যাস কৰা। উপৰাম হ'লে আত্মা পুনৰ শক্তি আহি যাব, আত্মা শক্তিয়ে ভৰপূৰ হ'ব। তোমালোক হৈছা আগৰ গ্ৰাউণ্ড (গুপ্ত) মিলিটেৰী, তোমালোকে নিৰ্দেশনা পাইছা - অনুগ্ৰহ কৰি মনযোগ দিয়া অৰ্থাৎ এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকা, অশৰীৰী হৈ যোৱা।

ওঁম্ শান্তি। ওঁম্ শান্তিৰ অৰ্থতো পিতাই ভালদৰে বুজাইছে। যেতিয়া মিলিটেৰী আহি উপস্থিত হয় তেতিয়া তেওঁলোকে কয় - এটেনশ্বন (মনোযোগ দিয়া), তেওঁলোকৰ এটেনশ্বন মানে হৈছে চাইলেন্স (মৌনতা)। ইয়াতো তোমালোকক পিতাই কয় - এটেনশ্বন অৰ্থাৎ এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকা। মুখেৰে শব্দ উচ্চাৰণ কৰিবলগীয়া হয়, নহ'লেতো বাস্তৱত বাণীৰ পৰাও দূৰৈত থকা উচিত। এটেনশ্বন, পিতাৰ স্মৃতিত আছানে? পিতাৰ ডায়ৰেকশ্বন (নিৰ্দেশনা) বা শ্ৰীমত পোৱা, তোমালোকে আত্মাকো চিনি পালা, পিতাকো চিনি পালা তেন্তে পিতাক স্মৰণ নকৰাকৈ তোমালোক বিকৰ্মাজিৎ অথবা সতোপ্ৰধান পবিত্ৰ হ'ব নোৱাৰা। মূল কথা এইটোৱেই, পিতাই কয় - অতি মৰমৰ সন্তানসকল! নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। এই সকলোবোৰ এই সময়ৰে কথা, যিবোৰ তেওঁলোকে আকৌ সেই ফালে লৈ গ'ল। তেওঁলোকে মিলিটেৰী, তোমালোকে মিলিটেৰী। গুপ্ত মিলিটেৰীও নাথাকে জানো। লুকাই যায়। তোমালোকে গুপ্ত। তোমালোকে লুকাই যোৱা অৰ্থাৎ পিতাৰ স্মৃতিত লীন হৈ যোৱা। ইয়াকে আগৰ গ্ৰাউণ্ড (গুপ্ত) বুলি কোৱা হয়। কোনোৱে চিনিব নোৱাৰে, কিয়নো তোমালোক গুপ্ত নোহোৱা জানো। তোমালোকৰ স্মৃতিৰ যাত্ৰা গুপ্ত, কেৱল পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা কিয়নো পিতাই জানে যে এই বেচেৰাসকলৰ কেৱল স্মৰণৰ দ্বাৰাই কল্যাণ হ'ব। এতিয়া তোমালোকক বেচেৰা বুলিয়ে কোৱা নহ'ব জানো। স্বৰ্গত বেচেৰা নাথাকে। যি বন্ধনত আৱদ্ধ হৈ থাকে তেওঁক বেচেৰা বুলি কোৱা হয়। এইটোও তোমালোকে বুজি পোৱা, পিতাই বুজায় - তোমালোকক লাইট-হাউচ (প্ৰকাশ কুঞ্জ) বুলিও কোৱা হয়। পিতাকো লাইট-হাউচ বুলি কোৱা হয়। পিতাই বাৰে-বাৰে বুজাই থাকে যে এটা চকুৰে শান্তিধামক আৰু আনটো চকুৰে সুখধামক চাই থাকা। তোমালোক যেন লাইট-হাউচ। উঠোঁতে-বহোঁতে, চলোঁতে-ফুৰোঁতে লাইট-হাউচ হৈ থাকা। সকলোকে সুখধাম-শান্তিধামৰ পথ দেখুৱাই থাকা। এই দুখধামত সকলোৰে নৌকা আৱদ্ধ হৈ গৈছে সেইবাবেতো কয় - মোৰ নৌকা পাৰত লগাই দিয়া। হেৰা নাৱৰীয়া! সকলোৰে নৌকা আৱদ্ধ হৈ আছে, তেওঁলোকক কোনে মুক্ত কৰিব? তেওঁলোক কোনো চেলভেশ্বন আৰ্মি (উদ্ধাৰ বাহিনী) নহয়। এনেয়ে নাম ৰাখি দিছে। বাস্তৱত তোমালোকহে চেলভেশ্বন আৰ্মি হোৱা তোমালোকেহে সকলোকে উদ্ধাৰ কৰা। সকলো পাঁচ বিকাৰৰ শিকলিত বান্ধ খাই আছে সেয়েহে কয় আমাক লিবাৰেট (মুক্ত) কৰা, চেলভেজ্ (উদ্ধাৰ) কৰা। সেই কাৰণে পিতাই কয় যে এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা তোমালোক পাৰ হৈ যাবাগৈ। এতিয়া সকলো আৱদ্ধ হৈ আছে। পিতাক বাগৱান (বাগিচাৰ গৰাকী) বুলিও কয়। সকলো এই সময়ৰে কথা। তোমালোক ফুলৰ দৰে হৈ উঠিব লাগে, এতিয়াতো তোমালোক সকলো কাঁইটৰ দৰে কিয়নো হিংসক হোৱা। এতিয়া অহিংসক হ'ব লাগে। পাৱন হ'ব লাগে। যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে, সেয়াতো পবিত্ৰ আত্মাসকলেই আহে। তেওঁলোকতো অপবিত্ৰ হ'ব নোৱাৰে। প্ৰথমে-প্ৰথমে যেতিয়া আহে তেতিয়া পবিত্ৰ হোৱাৰ কাৰণে তেওঁলোকৰ আত্মা বা শৰীৰে দুখ পাব নোৱাৰে কিয়নো তেওঁলোকৰ কোনো পাপ নাই। আমি যেতিয়া পবিত্ৰ হওঁ, তেতিয়া কোনো পাপ নাথাকে সেই বাবে আনৰো নহয়। প্ৰতিটো কথাই বিচাৰ কৰিবলগীয়া হয়। তাৰ পৰা

আত্মাসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে। যিসকলৰ পুনৰ ডিনাচটি (ৰাজবংশ) চলে। শিখ ধৰ্মৰো ডিনাচটি আছে। সন্ন্যাসীসকলৰ জানো ডিনাচটি চলে, ৰজা জানো হয়। শিখ ধৰ্মত মহাৰজা আদি আছে গতিকে তেওঁলোক যেতিয়া প্ৰতিষ্ঠা কৰিব আহে তেতিয়া সেই নতুন আত্মাসকলেই আহে। যীশুখ্ৰীষ্টই আহি খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে, বুদ্ধই বৌদ্ধ ধৰ্ম, ইব্ৰাহিমে ইছলাম – এই সকলো ধৰ্ম আৰু তাৰ প্ৰতিষ্ঠাপকৰ নামৰ ৰাশিৰ মিল আছে (প্ৰতিষ্ঠাপকৰ নাম অনুসৰিয়ে ধৰ্মৰো নাম হয়)। দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ নাম নিমিলে। নিৰাকাৰ পিতাহে আহি দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তেওঁ দেহধাৰী নহয়। বাকী যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক আছে, তেওঁলোকৰ শৰীৰৰ নাম আছে, এওঁতো দেহধাৰী নহয়। নতুন সৃষ্টিতহে ডিনাচটি চলে। সেইবাবে পিতাই কয় – সন্তানসকল, নিজকে আত্মিক মিলিটাৰী বুলি নিশ্চয় বুজিবা। সেই মিলিটাৰী আদিৰ কমাণ্ডাৰ আদি আহে, এনেকৈ কয় – এটেনশ্বন, তেতিয়া ততালিকে থিয় হৈ যায়। এতিয়া তেওঁলোকেতো প্ৰত্যেকেই নিজৰ-নিজৰ গুৰুক স্মৰণ কৰিব নতুবা শান্ত হৈ থাকিব। কিন্তু সেয়া মিছা শান্তি হৈ যায়। তোমালোকে জানা যে আমি হৈছো আত্মা, আমাৰ ধৰ্মই হৈছে শান্তি। তেন্তে কাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান পোৱা। জ্ঞান সহিত স্মৃতিত থাকিলে পাপ খণ্ডন হয়। এই জ্ঞান অন্য কাৰো নাই। মনুষ্যই জানো বুজি পায় যে আমি আত্মাসকল শান্ত স্বৰূপ হওঁ! আমি শৰীৰৰ পৰা ডিটাচ্ (উপৰাম) হৈ বহিব লাগে। ইয়াত তোমালোকে সেই বল পোৱা যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি বুজি বহিব পাৰা! পিতাই বুজায় – কেনেকৈ নিজকে আত্মা বুলি বুজি উপৰাম হৈ বহিবা।

তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকল এতিয়া উভতি যাব লাগে। আমি তাৰ নিবাসী। ইমান দিনে ঘৰৰ কথা পাহৰি আছিলো, আন কোনোবাই জানো বুজি পায় যে আমি ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। পতিত আত্মাতো উভতি যাব নোৱাৰে। এনেকৈ বুজাওঁতা কোনো নাই যে কাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই বুজায় – এজনকহে স্মৰণ কৰিব লাগে। আৰু অন্যক স্মৰণ কৰি কি লাভ! ধৰি লোৱা, ভক্তি মাৰ্গত শিৱ-শিৱ বুলি কৈ থাকে, তাৰ পৰা কি হ’ব সেয়াতো কোনেও নাজানে। শিৱক স্মৰণ কৰিলে যে পাপ খণ্ডন হয় সেইটো কোনেও নাজানে। আৰাজ শুনিবলৈ পাবা। আৰাজতো নিশ্চয় হ’বই। এইবোৰ কথাৰ পৰা কোনো লাভ নহয়। বাৰাৰতো (ব্ৰহ্মা) এই সকলো গুৰুৰ অনুভৱ আছে।

পিতাই কৈছে নহয় – হে অৰ্জুন, এই সকলোবোৰ ত্যাগ কৰা... সৎগুৰুক পালা যেতিয়া এইবোৰৰ কোনো দৰকাৰ নাই। সৎগুৰুৱে উদ্ধাৰ কৰে। পিতাই কয় – মই তোমালোকক আসুৰিক সংসাৰৰ পৰা পাৰলৈ লৈ যাওঁ। বিষয় সাগৰৰ পৰা পাৰলৈ যাব লাগিব। এই সকলোবোৰ বুজাবলগীয়া কথা। নাৱৰীয়াতো নাও চলাওঁতা হয় কিন্তু বুজাবৰ কাৰণে এই নাম দিয়া হয়। তেওঁক কোৱা হয় – প্ৰাণেশ্বৰ বাবা অৰ্থাৎ প্ৰাণ দান দিওঁতা বাবা, তেওঁ অমৰ কৰি তোলে। আত্মাক প্ৰাণ বুলি কোৱা হয়। আত্মা ওলাই গ’লে তেতিয়া কোৱা হয় প্ৰাণ ওলাই গ’ল। পিছত শৰীৰটো ৰাখিবলৈও নিদিয়। আত্মা থাকিলে শৰীৰো স্বাস্থ্যৱান হৈ থাকে। আত্মা অবিহনে শৰীৰ গোন্ধাবলৈ ধৰে। তেন্তে ইয়াক ৰাখি কি কৰিবা। জন্তুৱেও এনেকুৱা নকৰে। একমাত্ৰ বান্দৰহে আছে যিয়ে সন্তান মৰি গলে, গোন্ধালেও সেই মৃত দেহক এৰি নিদিয়, সাৱটি ধৰি থাকে। সেয়াতো হৈছে জন্তু, তোমালোকতো মনুষ্য হোৱা। শৰীৰ এৰাৰ লগে-লগে কোৱা হয় সোনকালে বাহিৰলৈ নিয়া। মনুষ্যই ক’ব তেওঁ স্বৰ্গগামী হ’ল। যেতিয়া মৃতকক উঠায় তেতিয়া প্ৰথমতে ভৰি শ্মশানৰ ফালে কৰে। আকৌ যেতিয়া শ্মশান পায়, পূজা আদি কৰি মুখখন শ্মশানৰ ফালে ঘূৰাই দিয়ে কাৰণ এনেকৈ ভাবে যে তেওঁ এতিয়া স্বৰ্গলৈ গৈ আছে। তোমালোকে কৃষ্ণকো একুৰেট (সঠিক ভাৱে) দেখুৱাইছা, নৰকক লখিয়াই দিছে। কৃষ্ণৰ এই শৰীৰতো এতিয়া নাই, তেওঁৰ নাম-ৰূপতো সলনি হয়। পিতাই ইমানবোৰ কথা বুজাই উঠি আকৌ কয় – মনমনাভৱ।

ইয়াত আহি যেতিয়া বহা তেতিয়া এটেন্শ্বন দিব লাগে। বুদ্ধি যাতে পিতাৰ লগত যুক্ত হৈ থাকে। তোমালোকৰ এই এটেন্শ্বন ফ'ৰ এভাৰ (চিৰ কালৰ বাবে)। যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা, পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাই জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ খণ্ডন হয়। যদি স্মৰণেই নকৰা তেন্তে পাপো খণ্ডন নহ'ব। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, স্মৰণ কৰোতে কেতিয়াও চকু মুদিব নালাগে। সন্ধ্যাসীসকলে চকু মুদি বহে। কোনো-কোনোৱেতো স্ত্ৰীৰ মুখেই নাচায়। চকুত পটি বান্ধি বহে। তোমালোক যেতিয়া ইয়াত বহা তেতিয়া ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাব লাগে। তোমালোক লাইট-হাউচ নোহোৱা জানো। এয়া হৈছে দুখধাম, এটা চকুত দুখধাম আনটো চকুত সুখধাম। উঠোঁতে-বহোঁতে নিজকে লাইট-হাউচ বুলি বুজিবা। বাবাই ভিন্ন-ভিন্ন উদাহৰণেৰে শুনায়। তোমালোকে নিজকো চম্ভাল কৰা। লাইট-হাউচ হ'লে নিজৰেই কল্যাণ হয়। পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে, যদি ৰাস্তাত কাৰোবাক লগ পোৱা তেওঁকো ক'ব লাগে। পৰিচিত লোকো বহুত লগ পোৱা যায়, তেওঁলোকেতো ইজনে-সিজনক 'ৰাম-ৰাম' বুলি কয়, তেওঁলোকক ক'ব লাগে যে আপোনালোকে জানানে যে এইখন হৈছে দুখধাম, সেয়া হৈছে সুখধাম আৰু শান্তিধাম। আপুনি সুখধাম-শান্তিধামলৈ যাব বিচাৰেনে? এই তিনিখন চিত্ৰ যিকোনো লোককে বুজোৱা বৰ সহজ। আপোনালোকক ইংগিত দিছো। লাইট-হাউচেও ইংগিত দিয়ে। এইখন হৈছে নৌকা যিখন ৰাৱণৰ জেলত বন্দী হৈ আছে। মনুষ্যই মনুষ্যক উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰে। সেয়া সকলো হৈছে আৰ্টিফিচিয়েল (কৃত্ৰিম) হৃদৰ কথা। এয়া হৈছে বেহৃদৰ কথা। সেয়া সমাজৰ সমাজসেৱাও নহয়। প্ৰকৃততে এয়াই হৈছে প্ৰকৃত সেৱা – সকলোৰে বৈতৰণী পাৰ কৰা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে মনুষ্যৰ কি সেৱা কৰোঁ।

প্ৰথমতেতো সুধিব লাগে - আপুনি মুক্তিধামলৈ যাবলৈ, পিতাক লগ পাবলৈ গুৰুৰ ওচৰলৈ যায়নে। কিন্তু কোনেও নাপায়। লগ পোৱাৰ মার্গ-দৰ্শন কেৱল পিতাইহে কৰে। তেওঁলোকে ভাবে - এই শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িলে ভগৱানক লগ পোৱা যায়, মনত গভীৰ ইচ্ছা থাকিলে শেষত কিবা নহয় কিবা ৰূপত পায়। কেতিয়া পাবা - সেয়া পিতাই তোমালোকক সকলো বুজাই দিছে। তোমালোকে চিত্ৰৰ দ্বাৰা দেখুৱাইছা যে এজনকহে স্মৰণ কৰিব লাগে। যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক আছে তেওঁলোকেও এনেদৰেই ইংগিত দিয়ে কিয়নো তোমালোকে শিক্ষা দিছা সেইবাবে তেওঁলোকেও তেনেদৰেই ইংগিত দিয়ে। চাহাবক জপ কৰা, সেই পিতা হৈছে সংগুৰু। বাকীতো অনেক প্ৰকাৰৰ শিক্ষা দিওঁতা আছে। তেওঁলোকক কোৱা হয় গুৰু। অশৰীৰী হোৱাৰ শিক্ষা কোনেও নাজানে। তোমালোকে ক'বা - শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। সেই লোকসকল শিৱৰ মন্দিৰলৈ গ'লে সদায় শিৱক বাবা বুলি কোৱাৰ অভ্যাস হৈ গৈছে আন কাকো বাবা বুলি নকয়, কিন্তু তেওঁ নিৰাকাৰতো নহয়। শৰীৰধাৰী হয়। শিৱ হৈছে নিৰাকাৰ, সত্য বাবা, তেওঁতো সকলোৰে বাবা হ'ল। সকলো আত্মাই অশৰীৰী।

তোমালোক সন্তানসকল যেতিয়া ইয়াত বহা এইটো নিচাত বহিবা। তোমালোকে জানা যে আমি কেনেকৈ আৱদ্ধ হৈ আছিলো। এতিয়া পিতা আহি ৰাস্তা দেখুৱাইছে, বাকী সকলো আৱদ্ধ হৈ আছে, মুক্ত হোৱা নাই। শান্তি খাই আকৌ সকলোৱে মুক্ত হৈ যাব। তোমালোক সন্তানসকলক বুজাই থাকে, শান্তি খাই জানো পুৰস্কাৰ ল'বা। শান্তি বেছিকৈ খাবলগীয়া হ'লে তেতিয়া পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যায়, কম পুৰস্কাৰ পাবা। অলপ শান্তি খালে পুৰস্কাৰ ভালেই পাবা। এয়া হৈছে কাঁইটৰ জংগল। সকলোৱে ইজনে-সিজনক কাঁইটৰ দৰে বন্ধি থাকে। স্বৰ্গক কোৱা হয় - গাৰ্ডেন অফ্ আল্লাহ (আল্লাৰ বাগিছা)। খ্ৰীষ্টিয়ান লোকসকলে কয় - পেৰাডাইজ আছিল। কোনোবা সময়ত সাক্ষাৎকাৰো কৰিব পাৰে, হ'ব পাৰে এই ধৰ্মৰে হয়, যি পুনৰ নিজৰ ধৰ্মলৈ আহিব পাৰে। বাকী সাক্ষাৎকাৰ হ'ল তাৰ পৰা কি লাভ হ'ল! পিতাৰ পৰিচয় নোপোৱাকৈয়ে, জ্ঞান ধাৰণ নকৰাকৈয়ে দেখিলেই জানো কোনোবা স্বৰ্গলৈ যাব পাৰিব। সকলোৱেতো আহিব নোৱাৰে। তাত বহুত কম সংখ্যক দেৱতা থাকে। এতিয়া ইমানবোৰ হিন্দু আছে, প্ৰকৃততে তেওঁলোকেই দেৱতা আছিল। কিন্তু

তেওঁলোক আছিল পবিত্ৰ, এওঁলোক পতিত। পতিতক দেৱতা বুলি ক’লে শোভা নাপায়। এয়া এটাই ধৰ্ম, যাক ধৰ্মভ্ৰষ্ট, কৰ্মভ্ৰষ্ট বুলি কোৱা হয়। আদি সনাতন হিন্দু ধৰ্ম বুলি কৈ দিয়ে। দেৱতা ধৰ্মৰ কলমেই নাৰাখে।

আমাৰ মণ্ড বিলাভেদ (অতি মৰমৰ) পিতাই আমাক কিহ’ৰ পৰা কি কৰি তোলে। তোমালোকে বুজাব পাৰা যে পিতা কেনেকৈ আহে, যেতিয়া দেৱতাসকলেও পুৰণা তমোপ্ৰধান সৃষ্টিত পদাৰ্পণ নকৰে তেনেস্থলত আকৌ পিতা কেনেকৈ আহিব? পিতাতো হৈছে নিৰাকাৰ, তেওঁৰ নিজৰ ভৰি নাই সেই বাবে এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল ঈশ্বৰীয় লোকত বহি আছা, তেওঁলোক সকলো আসুৰি লোকত আছে। এয়া হৈছে বহুত সৰু সংগমযুগ। তোমালোকে বুজি পোৱা – আমি এতিয়া দৈৱী সংসাৰতো নাই আৰু আসুৰি সংসাৰতো নাই। আমি এতিয়া ঈশ্বৰীয় সংসাৰত আছোঁ। পিতা আহিছে আমাক ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ। পিতাই কয় - সেইখন মোৰ ঘৰ। তোমালোকৰ খাতিৰত মই নিজৰ ঘৰ এৰি আহোঁ। ভাৰত সুখধাম হৈ গ’লে তেতিয়াতো মই নাহোঁ। মই বিশ্বৰ মালিক নহওঁ, তোমালোকহে হোৱা। মই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক। ব্ৰহ্মাণ্ডত সকলো আহি যায়। এতিয়াও তাত মালিক হৈ বহি আছে, যিসকল আহিবলৈ বাকী আছে, কিন্তু তেওঁলোক আহি বিশ্বৰ মালিক নহয়। বুজাওতেতো বহুতেই বুজায়। কোনোবা ষ্টুডেণ্ট (বিদাৰ্থী) বহুত ভাল হ’লে স্কলাৰশ্বিপ (বৃত্তি) লৈ লয়। আচৰিত কথা ইয়াত কয় যে মই পবিত্ৰ হ’ম আকৌ গৈ পতিত হৈ যায়। এনেকুৱা অপৈণত সকলক ইয়ালৈ নানিবা। ব্ৰাহ্মণীৰ কাম হৈছে পৰীক্ষা কৰি লৈ অহা। তোমালোকে জানা যে আত্মাইহে শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰে, আত্মাই অবিনাশী ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) লাইট-হাউচ (প্ৰকাশ পুঞ্জ) হৈ সকলোকে শান্তিধাম, সুখধামৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। দুখধামৰ পৰা সকলোৰে নাও উদ্ধাৰ কৰাৰ সেৱা কৰিব লাগে। নিজৰো কল্যাণ কৰিব লাগে।
- (2) নিজৰ শান্ত স্বৰূপ স্থিতিত স্থিত হৈ শৰীৰৰ পৰা ডিটাচ (উপৰাম) হোৱাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে, স্মৰণ কৰোতে চকু মেলি বহিব লাগে, বুদ্ধিৰে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক স্মৰণ কৰিব লাগে।

*বৰদান:- এই অলৌকিক জীৱনত সমন্ধৰ শক্তিৰ দ্বাৰা অবিনাশী স্নেহ আৰু সহযোগ প্ৰাপ্ত কৰোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা

এই অলৌকিক জীৱনত তোমালোক সন্তানসকলে সমন্ধৰ শক্তি ডবল (দ্বৈত) ৰূপত প্ৰাপ্ত কৰিছা। এফালে পিতাৰ দ্বাৰা সৰ্ব সমন্ধ, আনফালে দৈৱী পৰিয়ালৰ দ্বাৰা সমন্ধ। এই সমন্ধৰ দ্বাৰা সদায় নিস্বার্থ আৰু অবিনাশী স্নেহ আৰু সহযোগ সদায় প্ৰাপ্ত হৈ থাকে। গতিকে তোমালোকৰ সমন্ধৰো শক্তি আছে। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ অলৌকিক জীৱনধাৰী শক্তি সম্পন্ন বৰদানী আত্মা হোৱা সেইবাবে আৰ্জি (আবেদন, আপত্তি) কৰোঁতা নহয়, সদায় ৰাজী (সন্মত, সন্তুষ্ট) হৈ থাকোঁতা হোৱা।

*শ্লোগান:- যিকোনো প্লেণ (পৰিকল্পনা) বিদেহী, সাক্ষী হৈ ভাবা আৰু ছেকেণ্ডত প্লেইন (সৰল) স্থিতি গঢ়ি গৈ থাকা।

ওঁম্ শান্তি!!

***